

i afsøde Sognefoged J. N. Jacobsens Sted har valgt til Medlem af Rigsretten Gaardeier Chr. Rasmussen af Ryåslinge.

Ved Folkethingetsmanden for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Ingerslev) er der indgivet et Andragende fra en Del Invalider fra Krigen i 1848—51 om, at der maatte blive tillagt dem en større Procentforhøielse af deres Invalidforsørgelse, end der er foreslaaet i det Rigsdagen forelagte Lovforslag om Pensionering af Underbefalingsmænd og om Invalidforsørgelse. Andragendet vil efter det nævnte ærede Medlems Begjæring blive overgivet til det Udvalg, der er nedsat angaaende det nævnte Lovforslag.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var: Fortsættelse af: Forespørgsel af Folkethingetsmanden for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledeborg) m. Fl. til Conseilspræsidenten angaaende Offentliggjørelsen af den kongelige Haandskrivelse af 2den Januar 1874.

Sagd: Jeg hører til dem, der ikke saa ganske kunne billige Offentliggjørelsen af den kongelige Haandskrivelse, og endnu mindre kan jeg billige den Opfattelse af den konstitutionelle Konges Stilling, som er gjort gældende til Forsvar for Offentliggjørelsen. Naar der i Grundlovens § 11 staar: „Kongen har med de i denne Grundlov fastsatte Indskrænkninger den høieste Myndighed over alle Rigets Anliggender“, er allerede hermed betegnet den aldeles overordnede Stilling, han indtager overfor alle andre Statsmyndigheder. Bevarelsen af denne Stillings Høihed og Uforkrænkkelighed er efter min Opfattelse overordentlig vigtig og nødvendig for det hele konstitutionelle Livs heldige Udvikling, idet den nemlig stiller Kampen saa fjærint fra og saa høit over alle de underordnede Interesser, der arbejde indeifor Folkelivets utallige mindre og forskjelligartede Vixsomheder, at han er den eneste, som efter niemesselig Maalestok kan bevare et upartist og uhildet Blik for disse Interessers berettigede Krav overfor hverandre. Dette er ogsaa Aarsagen til den Skinsyge, hvormed det engelske Folk endnu steds efter Aarhundreders Erfaring vaager over Bevarelsen af Kongemagtens Glans og Værdighed, og Hensynet hertil er aldrig bleven tilfidsat i konstitutionelle Stater, uden at den rolige Udvikling af Samsundsforholdene har lidt derunder og ofte er gaaet

tilgrunde, hvilket blot et flygtigt Blik paa Spanien giver temmelig nærliggende Vidnesbyrd om. Ogsaa hos os maa jeg anse det for en Sag af den allerførste Vigtighed, at man bestandig hæveder Kongens overordnede og ansvarsfrie Stilling; thi kun derved kan han bevare det uhilbede Blik paa Forholdene, der tabes, naar han drages ned i og berøres af Partiernes Interesser. Naar imidlertid det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) igaar yttrede, at der kun var Tale om Kongens juridiske Ansvarsfrihed, men ikke om hans moralske — thi selv om man gik ud fra den Forudsætning, at han aldrig vilde handle af vædle Motiver, saa kunde han dog som Menneffe feile — da svarer jeg dertil, at om dette sidste end er rigtigt, saa er det dog ikke os, der, midt i Strømmen af de mod hinanden kæmpende Interesser og Vidensfaber, kunne eller skulle være hans Dommere. Derfor anser jeg det for ubeldigt, at Kongens ifølge Grundloven ansvarsfrie Handlinger, saasom de Forhandling, der gaa forud for Udnevnelsen og Afstedigelsen af Ministre, drages frem for Offentligheden, hvorved Enhver let fristes til at sælde sin Dom over disse Handlinger efter sit Standpunkt og de Interesser, som berøres af samme. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) udtalte sig i lignende Retning, idet han yttrede, at Kongen ikke alene skulde staa til Ansvar for Gud og sin Samvittighed, men ogsaa for Historien, sit Land og sit Folk. Jeg kan imidlertid ikke se rettere, end at Kongens Ansvar for Gud og sin Samvittighed falder sammen med hans Ansvar overfor sit Folk og sit Land, og Ansvaret overfor Historien vedkommer os ikke her. Kongens Historie skrives først, naar han er død, og da har hans Ansvarsfrihed ingen politisk Betydning. Den ærede Rigsdagsmand fremsførte tillige nogle Bemærkninger om det nationalliberale Parti, som han mente faldt sammen med det konservative. Jeg har vel hørt denne Anskuelse udtalt af det ærede Medlems Meningsfæller, men aldrig af hans Modstandere. Det Karakteristiske ved dette Parti er efter deres Modstanderes Mening et eiendommeligt Blik paa Samfundet og Samsundsinteresserne, som har udviklet sig gjennem en bestemt Skole, hvilket medfører, at de ikke kunne forstaa de Interesser og Anskuelser, der bevæge sig i Folkets Masse, saaledes som de, hvis Anskuelser og Erfaringer ere erhvervede under Samlivet med dette Folk. Ingen reifindig og fornuftig Mand vil falde paa at benegte, at dette Parti er Indehaver af en stor Sum af videnskabelig Dygtighed, politisk Indsigt, Erfaring og Sæberlighed, saaledes at man hverken i